

Sygn. akt I C 194/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 marca 2017 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi Widzewa w Łodzi I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodnicząca: SSR Emilia Racięcka

Protokolant: stażysta Agnieszka Kostrzewa

po rozpoznaniu w dniu 22 lutego 2017 roku w Łodzi

sprawy z powództwa P. R.

przeciwko (...) S.A. V. (...) w W.

o zapłatę:

1. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 1.800 złotych (tysiąc osiemset) z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 10 lutego 2016 roku do dnia zapłaty oraz kwotę 1.607 złotych (tysiąc sześćset siedem) tytułem zwrotu kosztów procesu;
2. oddala powództwo w pozostałym zakresie;
3. zwraca pozwanemu ze Skarbu Państwa – kasy Sądu Rejonowego dla Łodzi Widzewa w Łodzi kwotę 1,77 zł (jeden złoty 77 groszy) tytułem niewykorzystanej zaliczki z pozycji 2411 160688 z dnia 22.06.2016 roku.

Sygn. akt I C 194/16

UZASADNIENIE

W pozwie z dnia 4 kwietnia 2016 roku powód P. R. wniósł o zasądzenie od pozwanego (...) S.A. V. (...) w W. kwoty 1.800 złotych tytułem częściowego odszkodowania wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 17 lipca 2014 roku.

W uzasadnieniu pozwu wskazano, że w dniu 16 czerwca 2014 roku wskutek najechania na wyrwę w jezdni na ulicy (...) w Ł. uszkodzeniu uległ należący do powoda samochód marki J. (...). Droga na której doszło do zdarzenia pozostaje w zarządzie Zarządu Dróg i Transportu w Ł., który ubezpieczony jest od odpowiedzialności cywilnej u pozwanego.

/pozew k. 2-4/

W odpowiedzi na pozew z dnia 13 maja 2016 roku pozwany wniósł o oddalenie powództwa.

Pozwany nie kwestionował zasady swej odpowiedzialności, potwierdził, że w dacie zdarzenia obejmował zarządcę drogi ochroną ubezpieczeniową.

Pozwany oświadczył, że wbrew ciążącemu na nim obowiązкови, powód nie udowodnił okoliczności powstania szkody, oraz że uszkodzenia pojazdu nie wynikają z wcześniejszych zdarzeń drogowych z udziałem samochodu powoda.

/odpowiedź na pozew k. 20-22/

Do zamknięcia rozprawy stanowiska stron nie uległy zmianie.

Sąd Rejonowy ustalił, co następuje:

W dniu 16 czerwca 2014r powód jechał od ulicy (...) do pracy ulicą (...) w Ł.. Poruszał się samochodem marki J. (...) z prędkością 30-40km/h. Był ruch, powód jechał w kolumnie. Auto przed nim jechało po prawej lub lewej stronie, a on jechał środkiem i wjechał w dziurę.

Powód zatrzymał się, zadzwonił do Zarządu Dróg, tam podano mu numer telefonu do Oddziału W. i zgłosił zdarzenie. Prosił, aby kogoś przysłano, bo dziura była głęboka. Dziura miała głębokość ok 15-20cm i wymiary 40cm na 60cm. Kazano mu zrobić zdjęcie ubytku.

Po wpadnięciu w dziurę kierownica zaczęła drgać. Potem powód pojechał do wulkanizatora, okazało się że koła są wykrzywione. Przednia i tylna felga kół były do wymiany. Ubezpieczyciel zarządcy drogi nie wypłacił żadnej kwoty z tego tytułu.

/przesłuchanie powoda k. 58, zdjęcie k. 13/

W dniu 17 czerwca 2014 roku P. R. poinformował pisemnie Zarząd Dróg i Transportu o szkodzie w swoim pojeździe.

/zawiadomienie k. 10 – 10 odw/

W dniu 11 lipca ca 2014 roku P. R. zgłosił pozwanemu szkodę z ubezpieczenia OC zarządcy drogi.

W zgłoszeniu wskazano, że do zdarzenia doszło na drodze asfaltowej, nawierzchnia była sucha, nasilenie ruchu średnie, warunki pogodowe dobre.

Uszkodzenie pojazdu polegało na uszkodzeniu kół i felg po prawej stronie samochodu.

/zawiadomienie k. 11– 12 odw/

Wezwaniem do zapłaty doręczonym pozwanemu w dniu 2 lutego 2016 roku powód wezwał pozwanego do zapłaty w terminie 7 dni kwoty 2.500 złotych wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 17 lipca 2014 roku do dnia zapłaty, tytułem odszkodowania.

/wezwanie do zapłaty z dowodem doręczenia k. 8-9/

W piśmie z dnia 23 lutego 2016 roku pozwany poinformował powoda o odmowie wypłaty odszkodowania.

/pismo k. 9 odwrot/

Szacowany na podstawie zgłoszenia szkody koszt naprawy samochodu powoda to kwota 3.326,74 złotych.

Zgłaszane przez powoda uszkodzenia pojazdu mogły powstać w okolicznościach przez niego powołanych tj. wskutek wjechania w ubytek nawierzchni drogi w dniu 16 czerwca 2014 roku.

Wszystkie usterki przedmiotowego pojazdu, opisywane przez powoda w zgłoszeniu szkody, mogły powstać w wyniku wjechania w ubytek nawierzchni drogi, przy założeniu technicznej sprawności auta i jazdy z dopuszczalną administracyjnie prędkością.

/opinia biegłego k. 32-39, kalkulacja k. 40-43/

W niniejszej sprawie strona pozwana zakwestionowała okoliczność, iż do powstania szkody doszło w okolicznościach wskazywanych przez powoda. A zatem stronę pozwaną obciążał obowiązek wykazania tej okoliczności - zgodnie z treścią art. 6 kc i 232 kpc. Obowiązkowi temu strona pozwana nie podołała. Ze zgromadzonego w sprawie materiału

dowodowego bezspornie wynika, że uszkodzenia pojazdu, które wskazuje powód, mogły powstać w podawanych przez niego okolicznościach wskutek wjechania w ubytek w nawierzchni drogi. Strona pozwana nie przedstawiła na tę okoliczność żadnych dowodów przeciwnych, nie wykazała też, ażeby samochód powoda był wcześniej uszkodzony i nienaprawiony, a zatem Sąd pominął te twierdzenia jako nieudowodnione.

Główne ustalenia faktyczne w tej sprawie Sąd poczynił na podstawie opinii biegłego, którego wiedza specjalistyczna była niezbędna dla rozstrzygnięcia tej sprawy. Wnioski opinii biegłego były spójne i należyte uzasadnione. Żadna ze stron z resztą ich nie kwestionowała w toku postępowania.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

W przedmiotowej sprawie bezsporna pomiędzy stronami pozostawała co do zasady odpowiedzialność strony pozwanej za szkodę wyrządzoną w samochodzie należącym do powoda.

Odnosnie zaś wysokości szkody należy powołać art. 361 k.c., zgodnie z którym zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła, naprawienie szkody obejmuje straty, które poszkodowany poniósł oraz korzyści, które mógłby osiągnąć, gdyby mu szkody nie wyrządzono. Zasada ta ma zapewnić poszkodowanemu całkowitą kompensatę doznanego uszczerbku, w granicach normalnego związku przyczynowego.

Przepis art. 361 § 1 k.c. wiąże bowiem odpowiedzialność tylko z normalnymi następstwami zjawisk stanowiących jej podstawę.

W oparciu o opinię biegłego Sąd ustalił, że całkowity koszt naprawy samochodu powoda wskutek wjechania w ubytek w nawierzchni drogi opiewa na kwotę 3.326,74 złotych, a zatem dochodzona przez niego kwota 1.800 złotych tytułem częściowego odszkodowania jest uzasadniona okolicznościami sprawy.

Niespełnienie świadczenia w terminie rodzi po stronie ubezpieczyciela konsekwencje przewidziane w art. 481 § 1 k.c., zgodnie z którym, jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Jeżeli stopa odsetek za opóźnienie nie była oznaczona, należą się odsetki ustawowe za opóźnienie w wysokości równej sumie stopy referencyjnej Narodowego Banku Polskiego i 5,5 punktów procentowych. Jednakże gdy wiarygodność jest oprocentowana według stopy wyższej, wierzyciel może żądać odsetek za opóźnienie według tej wyższej stopy (§ 2).

Sąd uznał, iż roszczenie w zakresie kwoty dochodzonej stało się wymagalne od dnia następującego po siedmiu dniach od doręczenia pozwanemu odpisu pisma wzywającego do zapłaty konkretnej kwoty odszkodowania, co miało miejsce dopiero w dniu 2 lutego 2016 roku. Powód nie wykazał, aby wcześniej wzywał już pozwanego do wypłaty odszkodowania w oznaczonej stricte wysokości. Roszczenie zatem stało się wymagalne upływem 7 dni od powzięcia przez pozwanego wiadomości o żądaniu powoda i jego zakresie, to jest od 8 dnia następującego po doręczeniu wezwania, czyli od 10 lutego 2016 roku.

W pozostałym zakresie roszczenie podlegało oddaleniu.

Strona pozwana przegrała proces w całości. W związku z tym, zgodnie z art. 98 § 1 k.p.c. miała obowiązek zwrócić powodowi całość poniesionych przez niego w sprawie kosztów w postaci: opłaty od pozwu (90 zł) oraz wynagrodzenia pełnomocnika wraz z opłatą skarbową od pełnomocnictwa (1.217 złotych), zaliczki na poczet wynagrodzenia biegłego (300 złotych).

Orzeczenie w przedmiocie zwrotu pozwanemu części niewykorzystanej zaliczki zapadło na podstawie art. 82 i 84 uoks.